

Jézus feltámadása

Alkalom: Húsvét 2.
Dátum: 2018.04.02.

Ige: Lk 24,13-35 Az emmausi tanítványok

2Kor 4,14 Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.

Kedves Testvérek!

Bev. Csupán néhány napja, március 23-án történt Franciaország egyik kisvárosában, hogy egy terrorista az ottani supermarketben túsokat ejtett. Arnaud Beltrame francia csendőrezredes önként vállalta azt, hogy a túsok helyett a támadóval marad. Sajnos, a terrorista végül őt is halálosan megsebesítette. A túsok helyébe álló francia csendőr március 24-én halt bele sérüléseibe.

Ez a rendőr elképesztően nagy dolgot tett: saját életét feláldozta, hogy az ártatlan túsok életben maradjanak. Igazán megérdemel minden tiszteletet.

Ez az eset az elmúlt egy hét alatt nagyon sokszor eszembe jutott. És közben megérkeztünk Nagypéntekhez, majd Húsvét napjaihoz is. És azon gondolkodtam, hogy a csendőr önfeláldozása mennyiben volt mégis más mint, amit Jézus vitt végbe azon a bizonyos első Nagypénteken? Mi az, ami az ártatlan Jézus áldozatát megkülönbözteti az ártatlan rendőr áldozatától? Szeretném hangsúlyozni, hogy semmiképpen sem szeretném ennek a francia rendőrnek az áldozatát kisebbíteni. Sőt, ez a francia rendőr szinte képviseli mindazokat a százakat és ezreket, akik valahol egy konfliktusban, egy háborúban életüket adták a másik emberért. Jézus erről az önfeláldozásról mondja: **Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Jn 15,13**

Jézus önfeláldozása a kereszten mégis más volt, több volt.

1. **Az első nagyon fontos különbség az ártatlanság kérdése.** Amikor azt mondjuk a hétköznapi beszédben egy emberről, bárkiről, hogy ártatlan, akkor az azt jelenti, hogy nincs olyan bűne, ami miatt bármilyen földi, világi bíróság elítélné őt.

Ha azonban az isteni tökéletes igazság tükrében nézzük akár saját magunk, akár más emberek életét és tetteit, akkor meg kell látnunk, hogy nem vagyunk ártatlanok, nem vagyunk igaz emberek. Meg kell látnunk azt is, hogy távol állunk Istentől, mert valami nagyon elválaszt minket a tökéletes és igaz Istentől. Ezt a valamit nevezi a Szentírás bűnnek. Pál apostol ezt mondja: *Nincsen igaz ember egy sem.* (Róma 3,9-10). János apostol pedig ezt írja: *Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.* (1Jn 1,8)

Nagyon fontos eligazítást ad nekünk Pál apostol a Római gyülekezethez írt levelében:

⁶Mert amikor még erőtlenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus az istentelenekért. ⁷Még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. ⁸Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk. (Róma 5)

Ezek a mondatok azt jelentik, hogy Jézus teljesen tudatában volt annak, hogy **nem érdemeljük meg az ő önfeláldozó halálát és áldozatát, mert bűnösök vagyunk.** Nem is azért halt meg a kereszten, mert vannak közöttünk jó emberek.

Ellenkezőleg.

Jézus azért halt meg Nagypénteken, mert Isten nagyon szeret téged és engem. Az Atya látta és tudta azt, hogy a bűn, mint egy végtelen szakadék, elválaszt minket az Ő szentségétől és tökéletességétől. Ezt a végtelen szakadékot pedig csak egy tökéletes és hibátlan áldozat tudja át-
hidalni.

Urunk megszánt bennünket, és meglátta azt, hogy mi a magunk erejéből soha nem tudunk hozzá eljutni, ezért az Ő bűn nélküli Fiát, Jézust áldozta fel a Golgotán, hogy nekünk az Ő halála által életünk lehessen.

Jézus Krisztus tökéletes áldozata váltságot és bűnből való teljes szabadulást szerez. Az ártatlan lett feláldozva értünk, bűnösökért. Az igaz halt meg a nem igazakért. A tökéletes halt meg érted és értem, hogy mi az Ő igazsága által megigazuljunk. Keresztelő János ismerte fel ezt először Jézusban, ezért mondja róla: *Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!* (Jn 1,29)

2. A második nagyon fontos különbség, hogy Jézus áldozata az örökkévalóságra nézve jelent szabadulást, megváltást. Arnaud Beltrame francia csendőrezredes feláldozta önmagát, így sok tús maradt életben. Sok ember folytathatta az életét. Halála új lehetőséget adott sok embernek az életre.

De bármilyen nemes volt ennek a csendőrnek az önfeláldozása, halála nem szerzett senki- nek sem megváltást az örök életre, és nem szerzett senkinek sem üdvösséget vagy Isten előtti bűnbocsánatot. Önfeláldozó halála nagyszerű emberi példa önző világunkban!

Jézus Krisztus kereszthalála azok számára válik fontossá és jelent áldozatot, akik átélik, hogy az Isten bűnbocsátó kegyelme nélkül menthetetlenül elvesznek, és nem lesz örökéletük. Ugyanis Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet, senki sem mehet a mennyei Atyához, csakis ő általa (Jn 14,6). Más helyen pedig ezt mondja az Írás: Jézus „*halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.*” (Róma 4,25)

Krisztus kereszthalála nélkül nem lehet üdvösségünk. Önmagunkban nem vagyunk elég jók, és nem tudunk elég jók lenni ahhoz, hogy üdvözüljünk. A legjobb és a legönfeláldozóbb, a legszentebb életű embernek is szüksége van arra, hogy higgyen Jézusban, az Isten Fiában és Megváltóban, mert csak e hit által fog üdvözülni.

„Mindent vagy semmit.” – szokták mondani. A Jézus Krisztusban való hit mindent eldönt: mindent megnyerhetünk, vagy mindent elveszíthetünk. „Az Ige ezt mondja a Márk evangéliu- mában (16,16): **„Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárho- zik.”**

3. A harmadik nagyon fontos különbség, ami megkülönbözteti Jézus önfeláldozását min- den más emberi önfeláldozástól az az, hogy Jézus nagypénteki kereszthalála reményteljes volt, mert a húsvéti feltámadásra nézve teljeseedett be. Másképpen megfogalmazva, Jézus kereszthalála elválaszthatatlan feltámadásától.

Azt olvassuk Lukács evangéliumában, hogy az emmausi tanítványok el voltak keseredve amiatt, hogy Jézust kivégezték. Egészen addig tartott ez a szomorúság, ez a gyász, amíg be nem következett a húsvéti feltámadás, és fel nem ismerték, hogy Jézus valóban feltámadt.

Jézus pedig csatlakozik hozzájuk, és beszélgetni kezd velük. Ha jól megfigyeljük a történetet, akkor Jézus beszélteti az Emmausban lakó két tanítványát. Ők pedig az „idegen” kedvéért min- dent töviről-hegyire végig elmondanak, hogy Jézussal mi és hogyan történt.

Hát nem lett volna sokkal egyszerűbb, ha Jézus szépen bemutatkozik, és azt mondja: *„Szi- asztok, hát nem ismertek meg? Én vagyok Jézus, akit tegnap előtt feszítettek keresztre.”*

Meg vagyok arról győződve, hogy ez nem lett volt jó, mert nem hitték volna el. Ennek a két tanítványnak végig kellett sorolniuk az eseményeket egymás után úgy, ahogyan történt minden, ahhoz, hogy a legvégén eljussanak a felismerésre: Jézus feltámadt és él.

Ennek a két tanítványnak **el kellett jutnia** arra a meggyőződésre, hogy Nagypéntekből egyenesen következik Húsvét, a kereszthalálból következik a feltámadást, a szenvedésből a di- csőség.

Ezt ismerni kell, de nem elég ezeket az eseményeket fejben összerakni, hanem a **szívünk- ben kell, hogy megértsük és higgyük Isten csodálatos tervét**, amit megváltásunkra és lel- künk üdvösségére készített el Jézus kereszthalála és feltámadása által.

4. Befejezésül azonban szükségszerűen felmerül egy nagyon fontos kérdés: Jézus ugyan feltámadt az első Húsvétkor, de velünk mi lesz?

Isten Igéje erre a nagyon fontos kérdésre is ad választ:

2Kor 4,14 **Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.**

Ezért Testvéreim! Ha Krisztusban vagyunk, ha hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor mi is föltámadunk. Számunkra a feltámadás nyitja meg az öröklét világát. Ez hozza az igazi reményt, ami túlmutat az egész életünkön.

Más oldalról megközelítve a Heidelbergi Káté 45. kérdése így fogalmaz:

Mit használ nekünk Krisztus feltámadása?

Először azt, hogy feltámadásával legyőzte a halált, hogy minket is részesítsen abban az igazságosságban, amelyet halálával szerzett. (1Kor 15,17.54–55; Róm 4,25; 1Pt 1,3.21)

Másodszor: hatalmával már most új életre támaszt minket is. (Róm 6,4; Kol 3,1.5; Ef 2,5)

Harmadszor: Krisztus feltámadása a mi boldog feltámadásunk záloga. (1Kor 15,12; Róm 8,11)

Így legyen nekünk is Húsvét áldássá. Higgyünk az értünk meghalt és értünk feltámadt Úr Jézus Krisztusban, és üdvösségre jutunk Isten bűnbocsátó kegyelme által. Ámen.

Loment Péter lelkész